

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **T. P.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. 143458/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 143458/2015/KUSK/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2019, č. j. 45 A 142/2017 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** přeplatek na soudním poplatku ve výši 5 000 Kč, který bude zaplacen k rukám Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 8. 2017, č. j. 143458/2015/KUSK/DOP/ZAV, sp. zn. 143458/2015/KUSK/2, zamítl žalobcovu odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Benešov, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 21. 8. 2015, č. j. MUBN/37592/2015-ML (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a potvrdil jej. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl žalobcovy námitky proti záznamu bodů (3 bodů zaznamenaných ke dni 24. 11. 2013, 3 bodů zaznamenaných ke dni 27. 5. 2014, 3 bodů zaznamenaných ke dni 24. 4. 2015 a 3 bodů zaznamenaných ke dni 14. 5. 2015) a potvrdil záznam celkového počtu 12 bodů v registru řidičů ke dni 14. 5. 2015 v souladu s § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu.

[2] Krajský soud v Praze (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 22. 10. 2019 zamítl žalobu žalobce. V první řadě se neztotožnil s jeho argumentem, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť jiný správní delikt (od 1. 7. 2017 přestupek) „vybodování“ se prekludoval. Poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 27. 3. 2019, č. j. 11 A 174/2017 - 38, kde městský soud dospěl k závěru, že je třeba aplikovat speciální úpravu obsaženou v § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, a s jeho názorem se ztotožnil.

[3] K námitce podjatosti oprávněné úřední osoby správního orgánu I. stupně, kterou žalobce vyvozoval z toho, že již v oznámení o zahájení řízení před provedením dokazování správní orgán I. stupně avizoval, že dojde k zamítnutí jeho námitek, krajský soud uvedl, že i kdyby snad byl tento úředník podjatý, neměla by tato vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Byla by totiž zhojena tím, že ve věci rozhodoval nepodjatý odvolací orgán. Zároveň se však nedomnívá, že by došlo k rozhodování podjatým úředníkem správního orgánu I. stupně.

[4] K námitce porušení zásady *ne bis in idem* krajský soud poukázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, č. 3339/2016 Sb. NSS, podle něhož pozbytí řidičského oprávnění je další sankcí svého druhu za naplnění zvláštní skutkové podstaty spočívající ve spáchání takového množství přestupků, které vedlo k dosažení 12 bodů zaznamenaných v registru řidičů. Podle rozšířeného senátu se tak nejedná o trest za totéž jednání, za něž již byl pachatel v minulosti potrestán.

[5] Krajský soud se následně vypořádal s mnoha dalšími žalobními námitkami týkajícími se porušení práva na spravedlivý proces a konkrétních procesních pravidel.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Předně uvádí, že právo státu na to, aby jej stíhal za dosažení celkového počtu 12 bodů podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, a tomu odpovídající povinnost podrobit se výkonu sankce odebrání řidičského oprávnění na 1 rok, se prekludovala předtím, než napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci. K dosažení 12 bodů mělo dojít dne 14. 5. 2015, k podání námitek dne 25. 5. 2015, avšak rozhodnutí o zamítnutí námitek nabylo právní moci teprve dne 7. 9. 2017. Protože dosažení celkového počtu 12 bodů vede k odebrání řidičského oprávnění na dobu 1 roku, což je citelná sankce pro řidiče, jedná se rovněž o přestupek, který podléhá prekluzi. Pokud by takto významná sankce byla ukládána, aniž by docházelo k naplnění skutkové podstaty veřejnoprávního deliktu jasně specifikované v zákoně, docházelo by k porušování zásady *nulla poena sine lege*. K závěru, že „vybodování“ je tzv. jiným správním deliktem se samostatnou skutkovou podstatou, ostatně již dříve dospěla judikatura např. v usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014 - 55. Není přitom rozhodné, že zákonodárce v případě přestupku dle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu zvolil poněkud neobvyklou úpravu, když řízení, v jehož

pokračování

rámci je zkoumáno naplnění znaků skutkové podstaty tohoto přestupku (tj. otázka, zda bylo dosaženo 12 bodů), není zahajováno *ex offio*, ale toliko na základě námitek dle § 123f téhož zákona. Řízení, ve kterém je zkoumáno, zda došlo k naplnění znaků skutkové podstaty tohoto přestupku, tj. právě řízení zahájené na základě námitek dle § 123f zákona o silničním provozu, proto musí být svázáno prekluzivními lhůtami k projednání přestupku, neboť stát nemůže pachatele přestupků udržovat v nejistotě ohledně výsledku řízení donekonečna. Takový postup by byl v rozporu s principem právní jistoty. Stěžovatel poukázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 As 16/2015 - 51, kde dovodil, že analogická aplikace zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, na institut „vybodování“ je přípustná (jednalo se o otázku aplikace absorpční zásady při záznamu bodů). Krajský soud se s touto námitkou vypořádal nepřezkoumatelně, neboť pouze odkázal na svou vlastní judikaturu a na námitku stěžovatele dostatečně neodpověděl.

[8] K otázce podjatosti úředníka správního orgánu I. stupně stěžovatel uvedl, že se krajský soud dopustil nesprávného právního posouzení. Vada řízení spočívající v tom, že rozhodla podjatá oprávněná úřední osoba, totiž není *konvalidována* tím, že rozhodne nepodjatý odvolací orgán. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ani ústavní pořádek neumožňují, aby ve věci rozhodovala podjatá osoba byť na jediném stupni. Správní orgán v rámci oznámení o zahájení řízení stěžovatele předem informoval, že jeho námitky budou zamítnuty, čímž vznikly vážné pochybnosti o tom, zda je ve věci nepodjatý.

[9] Stěžovatel se dále domnívá, že tzv. vybodování porušuje zásadu *ne bis in idem*, neboť jeho podstatou je jeho úplně nové odsouzení za několik dílčích protiprávních jednání, za které již byl odsouzen a potrestán dříve. Krajský soud se s jeho argumentací vypořádal nikoliv svojí upřímnou právní argumentací, nýbrž odkazem na usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014 - 55, ze kterého plyne, že u vybodování se nejedná o trest za totéž jednání, za něž byl již pachatel v minulosti potrestán. Podle stěžovatele tomu tak není.

[10] Ve druhé části kasační stížnosti stěžovatel obšírně na devíti stranách uvádí svůj nesouhlas s vyvěšením jména jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a polemizuje s rozhodnutími NSS i jiných soudů, které se již touto otázkou zabývaly. Požaduje předání své stížnosti předsedovi NSS.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s argumentací krajského soudu a trvá na správnosti svého rozhodnutí. Podle jeho názoru by měl výklad zákona směřovat k ochraně účastníků silničního provozu a nikoliv přestupce, který bezohlednou jízdou ohrožuje ostatní a následně hledá formální pochybení v řízení o přestupku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. NSS však nezjistil, že by napadený rozsudek trpěl vadami, které podle jeho setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti. Na její závěry ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod, pro stručnost odkazuje (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, č. 133/2004 Sb. NSS; či ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Krajský soud dostatečně jasně a srozumitelně vysvětlil důvody svého rozhodnutí, zabýval se všemi žalobními námitkami a vyložil, z jakého důvodu je pokládá za nedůvodné. NSS proto neshledal, že by napadený rozsudek trpěl nepřezkoumatelností. Krajský soud vyložil, proč nesouhlasí s názorem, že by mělo být „vybodování“ jiným správním deliktem nebo přestupkem podléhajícím prekluzi. Není ani pravdou, že by odkázal na rozhodnutí téhož soudu. Odkázal totiž na rozsudek městského soudu, který citoval a se kterým se ztotožnil. Ačkoliv odůvodnění krajského soudu k této žalobní námitce je stručné, nelze dospět k závěru, že by bylo nepřezkoumatelné. Je z něj totiž zřejmé, k jakému závěru krajský soud dospěl, ostatně stěžovatel s jeho závěry rozsáhle polemizuje, což rovněž potvrzuje, že tyto závěry byly z napadeného rozsudku dostatečně zřetelné.

[14] Napadené správní rozhodnutí se týká námitek proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, podaných podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu. Předmětem přezkumu tak není rozhodnutí vydané v řízení, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupků. NSS již v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010 - 76, č. 2145/2010 Sb. NSS, mimo jiné konstatoval: *„V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích, či v jiném právním předpisu, jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak logicky odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků proti těmto rozhodnutím, jsou-li zákonem připuštěny. V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. (viz rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44).“*

[15] K otázce dvojího trestání, tedy porušení zásady *ne bis in idem*, v případě tzv. „vybodování“ se vyjádřil NSS v usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014 - 55, kde uvedl:

pokračování

„[39] Rozšířený senát v této souvislosti podotýká, že zde nedochází k porušení zásady *ne bis in idem* zakotvené v článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě. Cílem tohoto ustanovení je zabránit zahájení dalšího „trestního řízení“ o témže skutku, o kterém již bylo pravomocně rozhodnuto (rozsudek ESLP ze dne 20. 7. 2004, Nikitin proti Rusku, stížnost č. 50178/99, Reports 2004-VIII, bod 35; rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 10. 2. 2009, Sergey Zolotukhin proti Rusku, stížnost č. 14939/03, Reports 2009, bod 107). O další „trest“ se nejedná v případě, že mezi řízeními existuje „dostatečně úzké spojení“ a sankce uložená v navazujícím řízení je přímým a předvídatelným důsledkem původního odsouzení (citovaný rozsudek ESLP Maszni proti Rumunsku, bod 68; rozhodnutí ESLP o nepřijatelnosti ze dne 13. 12. 2005, Nilsson proti Švédsku, stížnost č. 73661/01, Reports 2005-XIII). Tak je tomu i v případě bodového systému, a to jak ve vztahu mezi sankcí za spáchání přestupku nebo trestného činu a udělením bodů, tak i ve vztahu mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů.

[40] K první uvedené rovině zásady *ne bis in idem* rozšířený senát uvádí, že záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Ostatně i podle rozsudku ESLP ve věci Malige proti Francii je záznam bodů podobný vedlejšímu trestu (bod 39).

[41] Pokud jde o druhý rozměr zásady *ne bis in idem*, tj. o vztah mezi jednotlivým záznamem bodů a dosažením maximálního počtu 12 bodů, žalobce není ve smyslu článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě znovu trestán za totéž jednání, za které byl již potrestán dříve. Pozbytím řídicího oprávnění je trestáno opakované páčání přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, a tedy sankcí *sui generis* za speciální recidivu se samostatnou skutkovou podstatou, která je vyjádřena v § 123c zákona o silničním provozu. Není tedy dána totožnost skutku, a nejedná se tak o trest za původní (jednotlivá) protispolečenská jednání, a proto ani nemůže jít o opakovaný postih podle článku 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě.“

[16] Stěžovatel sice se závěry rozšířeného senátu ve shora citované věci nesouhlasí, nicméně v projednávané věci je to irelevantní. I když rozsudky obecných soudů v právním systému České republiky nemají sílu precedenčních rozhodnutí, úlohou NSS je právě sjednocování rozhodování krajských soudů. NSS prostřednictvím svých rozhodnutí formuje obecný pohled na určité otázky, které jsou typově shodné, jak tomu bylo i v případě posouzení otázky bodového systému v kontextu porušení zásady zákazu dvojího trestání. Žalovaný, potažmo krajský soud tak byli závěry citovaného usnesení vázáni (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 3 As 15/2014 - 65). Povinností nalézacího soudu respektovat právní názory vyšších soudů se zabýval i Ústavní soud (viz jeho náleze ze dne 1. 12. 2015, sp. zn. II. ÚS 2766/14). Současně NSS neshledal důvod pro předložení věci znovu rozšířenému senátu z důvodu odlišného právního názoru. NSS proto v plné míře odkazuje na citované usnesení rozšířeného senátu a ztotožňuje se s jeho závěrem, že tzv. „vybodování“ neporušuje zásadu *ne bis in idem*.

[17] Krajský soud má rovněž pravdu, že otázkou prekluze ve vztahu k rozhodování o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů se již zabíral městský soud v rozsudku č. j. 11 A 174/2017 - 38. V něm dospěl k závěru, že „řízení o námitkách je odlišné od řízení o přestupku. Zde dotčené řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru není řízení, ve kterém by se posuzoval daný přestupek a odpovědnost žalobce. K provedení záznamu

v registru dle § 123b odst. 1 a 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je naopak rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu potřeba jako podklad a řízení o přestupku tak předchází řízení o námitkách proti záznamu bodů. Z toho vyplývá i konstantní judikatura týkající se možnosti přezkumu v rámci řízení o námitkách, na kterou žalobce sám v žalobě upozornil. Podle této judikatury je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 - 44, rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). (...) Řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která mají jiné procesní postupy. Nelze tedy analogicky převzít ustanovení o prekluzivní lhůtě z přestupkového zákona, když zákon o provozu na pozemních komunikacích má v § 123f odst. 4 vlastní úpravu, podle které podá-li řidič po dosažení celkového počtu 12 bodů námitky proti provedenému záznamu bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci. Citované zákonné ustanovení naprosto jasně definuje, od kdy do kdy se přerušuje běh lhůt a správní orgán ani soud tak nemá prostor používat analogicky ustanovení přestupkového zákona.“

[18] S uvedeným názorem se ztotožňuje i NSS. Není pravdou, že by z usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014 - 55 vyplývalo, že by „vybodování“ mělo být novým přestupkem. Z bodu [40] tohoto usnesení naopak vyplývá, že dosažení 12 bodů, tedy tzv. „vybodování“, není dalším přestupkem či podle staré právní úpravy jiným správním deliktem: „K první uvedené rovině zásady *non bis in idem* rozšířený senát uvádí, že záznam bodů je natolik spjat se samotným řízením o přestupku, popř. trestném činu, že nelze hovořit o druhém trestu uloženém v jiném řízení. Ostatně i podle rozsudku ESLP ve věci *Malige proti Francii* je záznam bodů podobný vedlejšímu trestu.“ Jestliže tedy rozšířený senát dospěl k závěru, že dosažení 12 bodů a následné odebrání řidičského průkazu není „druhým trestem uloženým v jiném řízení“, nelze dospět ani k závěru, že by samotné dosažení 12 bodů mohlo být samo o sobě přestupkem či jiným správním deliktem.

[19] V bodě [26] rozsudku č. j. 9 As 16/2015 - 51 NSS uvedl, že záznam o počtu bodů není ani řízením o přestupku, „neboť ten je v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích definován mj. tím, že jde o jednání, které je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně. Záznam o počtu bodů je tak třeba považovat za specifickou formu správního trestání.“ Obdobný závěr lze vyvodit např. z bodu [20] rozsudku NSS ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 - 39. Ustálená judikatura správních soudů, z níž je třeba v nyní projednávané věci vycházet, důsledně rozlišuje na jedné straně řízení o jednotlivých přestupcích (v podobě blokového či standardního řízení o přestupku) oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů dle zákona o silničním provozu. Předměty těchto řízení jsou zcela odlišné. Z toho rovněž vyplývá, že dosažení 12 bodů není přestupkem ani jiným správním deliktem, neboť v řízení o námitkách se již nezkoumají okolnosti, které jsou předmětem přezkumu v řízení o jednotlivých přestupcích. Stěžovatelově argumentaci tedy nelze přisvědčit.

pokračování

[20] Stěžovatel dále namítal podjatost správního orgánu I. stupně, kterou spatřoval v tom, že v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 12. 6. 2015, č. j. MUBN/37592/2015-ML, které je součástí správního spisu, uvedl, že „[v] předmětné věci bude vydáno rozhodnutí podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu.“ Podle § 123f odst. 3 *[s]hledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.* Správní orgán I. stupně proto podle stěžovatele nepřipustně předjímal, že budou stěžovatelovy námitky hodnoceny jako nedůvodné.

[21] Podle § 14 odst. 1 správního řádu *[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

[22] Je třeba zdůraznit, že podle § 14 odst. 3, druhé věty, správního řádu se k námitce podjatosti *nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.* Stěžovatel tvrdí, že již od okamžiku vydání oznámení o zahájení správního řízení, tedy ode dne 12. 6. 2015, byla založena podjatost úřední osoby, nicméně námitku podjatosti nevznesl ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání, a poprvé ji uplatnil až v doplnění odvolání ze dne 7. 9. 2017, tedy až poté, co žalovaný meritorně rozhodl o jeho odvolání. Odvolací orgán k ní proto nemohl přihlédnout a nelze ani dospět k závěru, že by její podání po více než dvou letech bylo učiněno „bez zbytečného odkladu“.

[23] NSS kromě výše uvedeného shodně s krajským soudem má za to, že úředník správního orgánu I. stupně nebyl podjatý. Z citované věty v oznámení o zahájení správního řízení nijak nevyplývá, že by šlo *důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti.* Okolnost, že v oznámení o zahájení správního řízení správní orgán I. stupně uvedl, že bude vydáno rozhodnutí podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, nezakládá pochybnosti o podjatosti správního orgánu I. stupně, spíše se jedná o nevhodnou formulaci, která však s ohledem na celkové znění oznámení o zahájení řízení a další písemnosti ve správním spisu nevyvolává žádné důvodné pochybnosti o podjatosti. Stěžovatelově námitce proto nelze vyhovět.

[24] K nesouhlasu stěžovatele a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na internet vyjádřenému v kasační stížnosti soud připomíná, že se jedná o porozsudkovou agendu a že není namístě předkládat tento požadavek znovu státní správě NSS, jak v kasační stížnosti požaduje. Předseda NSS už totiž na obdobnou žádost opakovaně zareagoval. Naposledy tak učinil vůči témuž advokátovi přípisem ze dne 25. 11. 2019, č. j. S 139/2019 - 7, v němž jasně uvedl, že dalším žádostem téhož advokáta a stejného obsahu již odmítne bez dalšího vyhovět. Za této situace je nynější opakovanou žádost, již se stěžovatelův zástupce znovu domáhá odpovědi na otázku, kterou již od věcně příslušného orgánu opakovaně dostal, nutno pokládat za účelovou. Nyní rozhodující senát také v souladu s jasným vyjádřením předsedy NSS mu tuto žádost znovu nepředkládal.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

[27] Dne 20. 11. 2019 žalobce uhradil podruhé soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč (viz záznam o složení na č. l. 20 spisu NSS). Vzhledem k tomu, že soudní poplatek byl již řádně zaplacen dne 7. 11. 2019 (záznam o složení na č. l. 17 spisu NSS), rozhodl soud o vrácení přeplatku žalobci podle § 10 odst. 1, věty druhé, zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích). Částka 5 000 Kč bude žalobci vrácena z účtu NSS ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2020

JUDr. Radan Malík
předseda senátu